

הגיגים

לימור עמדני כהן

רבות נאמר על ההבדלים בין ילד בכור לאמצעי או לצעיר.

הבכור- מרגיש שעול העולם מונח על כתפיו ולפעמים גם עול חינוך האחים שלו, בעוד שהבן הצעיר יותר

"קליל", ו"זורם עם החיים". אם תזכו אותו בחמש דקות של תשומת לב אישית - אין מאושר ממנו.

האמצעי - במקרים רבים מתגלה כברוך כישרונות ובעל חוש הומור מפותח (כמוני למשל...)

שכן, עליו למצוא את מקומו במשפחה, ולכן הוא מבין שעליו לעבוד קשה.

כולם אהובים, כולם רצויים וכולם בעז"ה יעשו את רצון ה' בשמחה.

רציתי לכתוב כמה מילים על היחס שלי כאימא לכל ילד.

כשנולדה בתי הבכורה - כל עולמי היה סביבה. יכולתי לבהות בה שעות בהתפעלות כאילו חזיתי באחד מפלאי

העולם (מה שהיה נכון, מבחינתי לפחות). אם מישהו העז לבקש להחזיק אותה - היה עליו לעבור חיטוי מסיבי

שאינו מבייש מנתח מוח רגע לפני ניתוח. וגם אז, הגבלתי את המועמד בגיל ובזמן החזקה.

עם לידת בני השני, הייתי קצת יותר "שפויה" והסתפקתי בשטיפת ידיים פשוטה בעזרת מים וסבון בלבד.

כשנולד השלישי - כבר העזתי להרשות למועמדים מתחת לגיל 18 להחזיק אותו לזמן מוגבל כמובן...

והיום, לאחר לידת בתי, הרביעית במשפחה ב"ה- אני מוצאת את עצמי מניחה אותה על בתי בת ה-7 עד שהיא

מתחננת שאקח אותה כבר כי היא בוכה...

דבר נוסף קרה לי כשבוע לאחר הלידה - הייתי עצובה, עצובה מדי.

בימים הראשונים חשבתי שאני בוכה ללא הפסקה כי אני פשוט עייפה והכל עדיין כואב.

הצלחתי לתפקד מצוין ולטפל בה ובילדיי האחרים. קיבלתי גם עזרה רבה ממשפחתי ומחברות שהציעו את

עזרתן מכל הלב, וזה המקום להודות לכולן-אתן מקסימות!

תפקדתי כמו רובוט, אבל לא הצלחתי לחייך, לצחוק משטות של אחד הילדים, להסתכל על בתי התינוקת

באהבה. הדבר היחיד עליו יכולתי לחשוב הוא מתי היא כבר תפסיק לצרוח ותירדם.

רציתי רק לזחול מתחת למיטה ולישון עד בת המצווה ובר המצווה של הילדים.

מובן שמבטי האנשים ברחוב והערות כמו "למה היא בוכה כל הזמן? שומעים אותה עד לקומה חמישית", לא

ממש הועילו לביטחוני העצמי כאימא שפתאום התערער.

התחושה הקשה ביותר הייתה הבדידות.

כולם סביבי מאחלים "מזל טוב" ושמחים בשמחתי אבל לי בא רק לבכות.

הרגשתי שגם בעלי לא מבין אותי, כי הרי כולן יולדות וזה חלק מהיותי אישה, אז מה הבעיה בכלל?

ראיתי סביבי נשים צעירות, מקפצות להן בבוקר עם ילד על הידיים ילד בעגלה וילד בזמן קריב ואני- בקושי

מצליחה לפסוע כמה מטרים מהבית מבלי להישבר בדרך.

הייתי לוקחת את ילדיי למסגרות החינוך וממהרת הביתה, לפני שאתחיל שוב לבכות.
הבנתי שיש כאן בעיה, לא נראה לי הגיוני שלא אצליח ליהנות מבתי המתוקה, ממשפחתי, שהכל יראה לי כל כך
שחור כל הזמן.

שוחחתי על כך עם אחות טיפת חלב. לאחר השיחה כבר הרגשתי יותר טוב. כאילו השלתי מעליי סוד קטן ואפל.
בהמשך, העזתי לשוחח גם עם בעלי. הסברתי לו את התחושות שלי, את העצבות הנוראה הזאת שנחתה עליי
פתאום. ידעתי גם שהידיעה שחג הפסח המתקרב מוסיפה לי דאגה ועצבות (והידיעה שאבי ז"ל כבר לא איתנו
בחגים), וניסיתי לנחם את עצמי בידיעה שאחרי החג יהיה קל יותר.
לאחר ששיתפתי את בעלי, באמת היה קל יותר, הרגשתי שאני לא לבד.
מותר לי לבכות ומותר להרגיש.

אחרי החג התחלתי להתאושש - גם התחזקתי פיסית וגם מצבי הנפשי התייצב.
ברגע שמצאתי את עצמי צוחקת בקול מ"ח כמה" של בני הקטן, הבנתי שזהו, אני אהיה בסדר.
בחרתי לשתף אתכן נשים יקרות במה שעבר עליי, כי היה לי חשוב לומר: אל תשמרו הכל בפנים!
אם מישהי מכן מבינה על מה אני מדברת - שלא תהסס לדבר, לפנות לייעוץ ואם צריך - גם לקבל עזרה
מקצועית.

אין שום סיבה להרגיש "אשמה", או "בושה".
מותר לנו לא להיות מושלמות, להרפות קצת, אם הבית לא יהיה מתוקתק כמו שאת אוהבת - העולם לא
יתמוטט. האמיני לי שבעלך והילדים רוצים אישה שמחה ובריאה. מבחינתם עדיף פחות סלט מושקע על
השולחן ואימא מחייכת, שתרקוד איתם סתם ככה פתאום באמצע הסלון או תיצור איתם ציפור מפלסטלינה.
והכי חשוב- דעי שאת לא לבד! תמיד יש לאן לפנות ואם תרצי לדבר- אני שלך!
לימור

*ברצוננו להביא אישה שמתמחה בנושא אך העליות גובהות אשמח

מאד לדעת אם יש אישה שנדבה ליבה לסייע לעניין